

OD AUTORA BESTSELLERU

Jezdec přichází

ROBERT LIPARULO

VIRUS

POKUD DÝCHÁTE,
NAJDE SI VÁS TO!

Robert Liparulo

VIRUS

TALPRESS

Copyright © 2005 by Robert Liparulo

Translation © 2008 by Jan Krejčí

Cover © 2006 by Charles Brock

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-333-1

Věnování
Mým chlapcům –
Mattovi, přemýšlivému a zvědavému,
a
Anthony, díky němuž se cítím mladý a veselý

FAKTA

- Ebola patří k nejnebezpečnějším virům, jaké lidstvo zná.
- Při každé epidemii umírá vysoké procento nemocných.
- V roce 1995 byl objeven kmen eboly šířící se vzduchem.
- Dokonce ještě třicet let po prvním vypuknutí eboly nikdo neví, odkud se vzala ani kde přechází dobu, kdy není přítomna ani v lidech, ani v opicích.

- Guthrieho test, též označovaný jako test PKU, vymyslel Robert Guthrie v roce 1962. Zahrnuje odběr vzorku krve novorozence z paty a ulehčuje diagnostiku určitých genetických chorob, jako je například fenylketonurie. Test se provádí zcela běžně u všech nově narozených dětí v průmyslově vyspělých zemích.
- Většina Guthrieho karet obsahujících vzorky krve je uschována a není nikdy zničena.
- Krev na těchto kartách obsahuje DNA, která umožňuje identifikovat dárce.

- S nástupem genetického inženýrství jsou vědci schopni zabudovat lidskou DNA do virů.
- Teoreticky to umožňuje virům najít určitou DNA – najít *vás*.

Pokud jde o umění života, nevyalezl člověk nic, ale pokud jde o umění smrti, překonal i samotnou Přírodu a pomocí chemie a strojů působí všechny morové rány, epidemie a hlad.

George Bernard Shaw

„A budiž světlo!“ pravil Bůh, a bylo světlo! „Ať teče krev!“ pravil člověk, a je zde moře!

lord Byron, Don Juan

Odvaha je skoro sám sobě odporující pojem. Znamená silnou touhu žít, jež se projevuje jako odhodlání zemřít.

G. K. Chesterton

Stvoření na lůžku již člověka téměř nepřipomínalo, jak sebou škubalo a tráslo, připomínalo spíš nějakého nočního tvora vytaženého na světlo. Oči mu zaplnila krev a obrátily se mu v hlavě, takže pod zapadlými, krvácejícími víčky zářily pouze rudé skvrny. Ohrnuté rty s černými fleky odhalovaly viklající se zuby a krvácející dásně. Krev vytékala z nosních dírek, uší, zpod nehtů. Ze škubajícího se těla vystříkovala na závěsy a zdi a stékala do tmavých louží na dlaždice na podlaze.

Despesorio Vero se v bílém laboratorním plášti nakláněl nad tělem a snažil se ho zaintubovat. Hadička mu klouzala v prstech. Odvrátil hlavu od rudé mlhy, která se objevovala po každém vydechnutí a zakašlání. V nose ho pálilo od kyselého zápachu té břečky. V krvi uviděl černý sliz a stiskl rty. Ruce už vsouval do nespočetných tělesných dutin – živých i mrtvých pacientů – takže jen velmi málo věcí, které mohlo lidské tělo dělat nebo vyměšovat, ho ještě odpuzovalo. Ale *toto*... Přemáhal žaludek, aby se nezbavil oběda, a zároveň se soustředil na způsob, jak tomuto muži zachránit život.

Kolem se pacienti svíjeli na svých lůžkách. Řvali hrůzou a vzpírali se v poutech. Vera to bolelo, a litoval jich snad ještě víc než muže, který umíral. Ten to bude mít brzo za sebou. Ostatním se tato scéna bude přehrávat stále dokola v jejich představivosti, kdykoliv se později dostaví okamžiky jasné mysli – pokaždé, když se některý z jejich orgánů zhroutí a horečka začne z pórů vytlačovat kapky potu a pak kapky krve.

Muž pod ním se prudce vypjal do oblouku a pak se zhroutil a zůstal bez pohybu. S jednou rukou na hadičce a druhou na jeho rameni si Vero pomyslel, že se konečně dostavilo milosrdenství – dokud si nevšiml, že se pacient třese od hlavy k patě. Pomalu otáčel hlavou, až oči bez zorniček spočinuly na doktrovi. Trhavými pohyby, jako by uvnitř zuřila bitva dvou silných vůlí, vrátil oči do normální polohy. Bylo velmi obtížné odlišit kakaové zorničky od rudého bělma.

Na jediný okamžik, vyvolávající noční můry, pohlédl Vero do těch očí. Šílenství chorého mozku a nepřičetnost, doprovázející velkou bolest, zmizely. Hluboko v bezedných očích spatřil něco mnohem horšího.

Viděl člověka uvnitř. Člověka, který si plně uvědomoval svůj stav, který s mučivou jasností chápal, že se jeho vnitřní orgány mění na tekutinu a vytékají mu z těla. V těch očích viděl Vero člověka, jenž prosí, prosí...

Kůže na pacientově obličejí se začala trhat. Nemocničním sálem se rozlehl chrčivý výkřik a Vero se otočil a chystal se vydat příkaz. Ale sestry a pomocníci utekli. Ve dveřích na konci místnosti uviděl kohosi stát.

„Pomozte mi!“ zavolal. „Morfium! Na vozíku...“

Muž ve dveřích mu nepomohl.

Karl Litt. Ten způsobil tuto bolest, tuto smrt. Samozřejmě nepomůže.

Přesto výraz v Littově tváři Vera šokoval. Slyšel, že válečníci nemají žádné potěšení ze zabíjení, jejich úkol je tragický, ale nutný. Litt nebyl válečník. Pouze zrůda se mohla tvářit tak, jako Litt nad utrpením muže, jenž se svíjel pod Verem. Pouze na tváři zrůdy se mohl při pohledu na všechnu tu krev rozzářit široký úsměv.

O třináct měsíců později.

Na okamžik se slunce opřelo do předního okna vozu a znemožnilo výhled na provoz na I-75. Zvláštní agent Goodwin Donnelley držel dál plynový pedál sešlápnutý k podlaze. Mohl jen doufat, že nevletí do jiného vozidla. Na konci nájezdu sedan vyletěl do vzduchu. Donnelley a jeho spolucestující narazili hlavami na strop, pak auto dopadlo na zem a vykříslo celý ohňostroj jisker. Vůz před ním nárazníkem škrtl o zadní část hondy, než Donnelley, ve snaze ho vyrovnat, narazil do svodidla na pravé straně.

Uviděl volnou cestičku odstavným pruhem a srovnal volant, aby mohl zrychlit kolem atlantské polední zácpy. Ve zpětném zrcátku se černý Nissan Maxima, který je pronásledoval, stočil na dálnici, zmizel za návěsem a pak se znovu objevil v odstavném pruhu. Muž vedle něj – říkal si Despesorio Vero – se otočil a zakryl Donnelleymu výhled.

„Dohání nás!“

„Sednout!“ Donnelley do něho strčil a pak přehlédl silnici vepředu. Odlesk slunce se odrazil od auta stojícího v odstavném pruhu asi půl kilometru před nimi. Při rychlosti 130 km v hodině ta vzdálenost zmizí za necelých dvacet vteřin. Provoz zde byl slabší a kdykoliv mohl uhnout do pruhu vlevo.

Další pohled zpět. Maximu už měli skoro v kufru. Z okénka spolucestujícího se vykláněla postava ozbrojená brokovnicí.

Pokud Donnelley ušne vlevo až v posledním okamžiku, maxima vletí do stojícího vozu. Víko kufru bylo nahoře, ale u auta Donnelley nikoho neviděl. Pokud naláká maximu, aby narazila do stojícího vozu, odsoudí k smrti každého, kdo by stál před vozem.

Vybočil do jízdního pruhu a tím poskytl maximě čas vyhnout se stojícímu autu.

Jeho pronásledovatelé přešli do středního pruhu a přidání rychlosti znamenalo, že se dostali ještě blíž. Nárazník maximy byl nyní na úrovni Donnelleyho dveří. Instinktivně sáhl na kapsu kalhot. Byl tam – sledovací přístroj. Nepodařilo se mu ho umístit na Verovy šaty, ale byl zapnutý, jeho partnerka je může sledovat. Byla teď někde vzadu, někde za maximou.

Vytáhl pistoli z podpažního pouzdra a držel ji napříč před tělem, připraven vystřelit. V tom okamžiku se na tisíc kousků rozsypalo zadní okénko na straně řidiče a střepy poletovaly vnitřkem vozu. Současně zazněl hromový výstřel z brokovnice z maximy. Vero začal křičet a oba muži schovali hlavy.

Druhý výstřel zasáhl Donnelleyho dveře. Hlavu držel dole a drobné nárazy do svodidel vpravo a maximy vlevo mu umožňovaly držet vozidlo celkem v přímém směru. Další výstřel odnesl kovový sloupek mezi předním a zadním okýnkem a také větší část Donnelleyho opěrky hlavy. Jeho zbraň proletěla autem a zapadla pod kobereček u spolujezdce.

„Tak dost!“ Donnelley prudce sešlápl brzdový pedál. Auto sebou škublo a maxima proletěla kolem. Trhl volantem vlevo. Přední roh sedanu narazil tvrdě do dveří spolucestujícího maximy, přímo pod vyděšeným obličejem střelce visícího napůl ven z okna.

Muž sebou trhl dolů jako v nadšeném orientálním pozdravu. Donnelley skloněný pod volantem neviděl, jak střelcův obličej narazil na kapotu sedanu, ale nepochybně se tak stalo: brokovnice se točila kolem předního skla a nad střechou. Za okamžik se mu muž dostal znovu do zorného pole a z nosu mu tekla krev. Pak zmizel ve vnitřku maximy.

Donnelley se napřímil a znovu trhl volantem. Tentokrát se sedan trefil před přední kolo maximy. Auto pronásledovatelů prolétlo přes tři jízdní pruhy a zůstalo pozadu. Právě když kontroloval slušnou vzdálenost, kterou získali na maximě, objevil se znovu zakrvácený střelec s novou brokovnicí v ruce. Vypadal, že řve vzteky, válečník, jehož boj se stal osobní věcí.

Donnelley praštil Vera do hrudníku a ukázal na podlahu. „Podej mi tu pistoli. *Hned!*“

Vzadu se po nájezdu, kterým se vozidla podílející se na přestřelce dostala na I-75, vyhoupllo na dálnici další auto, tentokrát to byl čokoládový Ford Taurus. Za doprovodu sboru kvílejících pneumatik překřížil tři jízdní pruhy, než si jeden z nich zvolil, a vystřelil vpřed.

Uvnitř srovnala Julia Mathesonová volant a sešlápla plynový pedál. Rty tiskla k zubům. Tmavá ofina se jí lepila na zpocenou tvář, přestože v autě jela klimatizace. Vykulenýma očima přebíhala po okolí a hledala mezeru v dopravě a svého partnera někde vepředu.

Vřava, kterou do jejího ucha přenášelo sluchátko, byla k zbláznění. Mezi praskáním a tichem se ozývaly výstřely, zmatené zvuky, což mohlo být borcení plechů i pouhé elektrické výboje, ječení a řvané nadávky.

Její partner Goody Donnelley u sebe měl bezdrátový mikrofon určený k odposlouchávání konverzace do vzdálenosti půl druhého kilometru, nicméně ho nikde neviděla.

Znovu se pokusila navázat spojení v pásmu používaném policejními vozy: „Goody! Ozvi se. Tady Julia. Goody!“

Věděla, v čem je problém. Vypnul radiostanici, než si šel do hotelu vyzvednout chlapa, který tam dělal potíže, protože signál stanice občas interferoval se signálem mikrofonu, co měl na těle.

Ze sluchátka v uchu zaslechla Goodyho výkřik: „Podej mi tu pistoli. *Hned!*“ Následovalo praskání.

Znovu zvažovala, zda zavolat atlantskou policii, státní policii

Georgie, vlastní agenturu – *kobokoliv*, ale důvěřovala Goodyho instinktům, a on jí řekl, že kdyby se něco podělalo, ať nevolá o pomoc ani o krytí.

Uhodila dlaní do volantu.

Nedalo se čekat, že to dojde až sem. *Ne až sem.*

Dobře, co se dá dělat. Ale ještě před hodinou vypadal úkol víc než nudně. Zdál se být pod jejich úroveň.

Goody jí zavolal těsně po šesté.

„Vstávat a cvičit,“ pravil.

Slyšela, jak se jeho kluci v pozadí smějí a křičí. Nedokázala si představit takovou čilost tak brzo ráno.

„Náš šílený přítel je ve městě,“ pokračoval Goody. „Ukázal se dnes ráno v CDC.“

„Vero?“ zeptala se stále ještě neprobuzená Julia. „On je tady?“

Minulé dva dny chlap několikrát volal a chtěl mluvit s ředitelem CDC – Centra pro kontrolu a prevenci chorob v Atlantě ve státě Georgia.* Mluvil částečně nesouvisle, mlel cosi o starých virech, jež byly vlastně nový virus, a hrozbě, která mohla, ale nemusela souviset s bioterorismem. Jako agenti nového Oddělení pro prosazování zákona NCID**, které Kongres vytvořil na základě protiteroristického zákona, zabývajícího se mimo jiné i bioterorismem a biologickými zbraněmi, se snažili Julia Mathesonová a Goodwin Donnelley vystopovat volajícího a zjistit o něm víc. Volal z různých telefonních automatů v oblasti D.C. a jméno „Despesorio Vero“ podezřele chybělo ve všech jim dostupných databázích.

„Objevil se na bráně č. 1 kolem páté a hystericky se domáhal vstupu. Strážníci se obávali, že prorazí zátaras. Ochranka se

* pozn. překl.: Centers for Disease Control and Prevention

** pozn. překl.: National Center for Infectious Diseases – Národní centrum pro infekční choroby

chystala ho zadržet, když tam hodil zpátečku a zmizel. Vůz byl z půjčovny, vypůjčený včera večer na letišti.“

„Takže ho máme najít?“

„Máme s ním schůzku v Excelsioru v devět.“

„Máme schůzku?“

„No přesněji *já* mám schůzku. Myslí si, že jsem Sweeney.“
Ředitel NCID John Sweeney. „Vero volal, jen co odjel. Přesměrovali ho na mě.“

A setkání mimo budovy NCID byl standardní operační postup. V laboratořích CDC byly vzorky většiny nejnebezpečnějších choroboplodných zárodků. Cukrárna pro teroristy. Opatrnost velela zjistit, kdo chce dovnitř a proč. Tento přístup dráždil vědce v CDC, kteří si sem chtěli zvat kolegy, a zaměstnanci oddělení pro styk s veřejností, kteří se zase domnívali, že každý daňový poplatník a jeho děti mají mít volný vstup. Nikdo si však nepřál vidět, jak chodbami bloumají blázni. A Vero mohl zřejmě dostat papíry na hlavu.

„Budeš mít odposlech?“ Julia měla speciální školení v technice sledování. Dnes se zaznamenávalo úplně všechno.

„Jistě,“ odpověděl. „A vezmi SATD*, Molland chce, abychom ho sledovali, pro případ, že vezme roha a na jeho řečech něco bude.“

Edward byl ředitel domácích operací.

„Dej mi pětadvacet minut.“

„Jak se má maminka?“ Jeho hlas měl teď o poznání vlídnější tón.

„Teď má dobré dny. Kouká moc na televizi.“

„A ty ne?“

„Teď jen na *Ztracený*, Goody. Viděl jsi mě v tom nejhorším světle.“ Než její matka onemocněla a přistěhovala se k ní, žila Julia několik měsíců v hostinském pokoji Donnelleyových. Rozešla se tehdy s přítelem a neměla chuť se stýkat s lidmi. A tak

* pozn. překl.: Satellite-Assisted Tracking Device – satelitní sledovací zařízení

večery trávila tím, že nasávala sitcomy a filmy podle skutečných událostí. Nabrala také dvě a půl kila. To už bylo dávno.

„Nejhorší. Nejlepší. Od čeho jsou přátelé? Za třicet minut.“

„Za pětáctyřicet,“ opravila ho, ale on už položil.

Na odchodu se zastavila u dveří matčiny ložnice a chvíli poslouchala, pak tiše zaklepala a pootevřela dveře. Mae Mathesonová seděla na kraji postele a četla si nálepku na skleničce s léky.

„Jseš v pořádku?“

Vylekaně vzhlédla. „Ach, neslyšela jsem tě. Co tu děláš tak brzo?“

„Máme případ. Odcházím. Budeš v pořádku?“

Mae se usmála, a Julia pocítila známou tupou bolest v hrudi. Její matka byla příliš mladá, aby vypadala takhle. Padesát tři. Roztroušená skleróza zapříčinila, že vypadala na osmdesát tři.

Nemoc u ní objevili před šesti lety. Juliin otec naznal, že nemínil strávit zbytek života péčí o invalidu, a zvedl kotvy. Před dvěma lety se k ní matka nastěhovala. Někdy nedokázala ani vstát z postele, nedokázala se ani najíst. Když Julia nemohla zůstat doma – což byl nejčastější případ – volala zdravotní sestru nebo pečovatelku. Dnes to matka zřejmě zvládne sama, už seděla a něco dělala.

„Nemůžu spát,“ odpověděla Mae. „Co je jinak nového? Já budu v pořádku. Měj se pěkně, zlato.“

Julia nechala dveře otevřené o něco déle. Bude muset zůstat jednou doma, když má dobrý den, aby si to užila, pomyslela si stejně jako každý den v posledních dvou letech. Usmála se na rozloučenou a zavřela dveře.

V pracovně v areálu CDC si připravila vybavení a domluvila strategii s Goodym a Mollandem. Za pět minut devět seděla ve svém voze naproti mramorovému a zlatému průčelí hotelu Excelsior a poslouchala.

„Zatím se neobjevil,“ hlásil Goody z hotelové restaurace. Než si sedl, prohlédl vstupní halu, kanceláře i kuchyni.

Julia slyšela číšnici, jak se ho ptá, co si bude přát, a slyšela také, jak si objednává velký pomerančový džus.

„Ale ne!“ vyhrkl poplašeně.

Julia strnula. „Co je?“

„Ty ceny jsou neuvěřitelné. Becky z účtárny porazí.“

„Vtipálku.“ Podívala se na laptop ležící vedle na sedadle spolucestujícího. Monitor zobrazoval mapu okolí hotelu. Zářící červený bod označoval Goodyho polohu uvnitř budovy.

Kabel se táhl od počítače na podlahu ke krabici velikosti knihy. Další kabel spojoval krabici s něčím, co vypadalo jako anténa mobilního telefonu s přírubou, a bylo to uchycené přísavkou na vnější straně okénka spolujezdce. Krabice, anténa a ovládací software na hard disku laptopu tvořily dohromady celek nazvaný satelitní sledovací zařízení neboli SATD. Přístroj vyvinul výrobce vojenské techniky pod společným dohledem FBI a CIA a umožňoval agentům určit polohu vysílače velikosti nehtu na druhé straně zeměkoule s přesností několika desítek centimetrů.

„A je to tady,“ zašeptal Goody.

Další hlas, zadýchaný a chraplavý: „Sweeney? Jste Sweeney?“

„Jste v pořádku? Nevypadáte moc dobře,“ to byl Goody.

„S tím si nedělejte starosti.“ Druhý hlas.

„Počkejte. Dělá mi to starosti. Slečno, prosím trochu vody! Vezmu vás do nemocnice. Můžeme si promluvit tam.“

„Podívejte, chci do vaší kanceláře. Proč se scházíme tady...?“

Vysílač přenesl pronikavý zvuk tříštícího se skla.

„K zemi! K zemi!“ To byl Goody. Salva hlučných ran – výstřely z brokovnice, dalo se soudit z hlubokého dozvuku. Šest výstřelů z pistole v rychlém sledu – Goody opětoval palbu.

Julia současně odepínala bezpečnostní pás a otevírala dveře auta, když zaslechla z mikrofonu Goodyho, jak ji volá: „Julie! Předjed’ –“ Další střelba. „Předjed’ před vchod. Mám Vera. Vycházíme ven.“

Nastartovala vůz, otočila volant a sešlápla plynový pedál. Napůl otevřené dveře na straně řidiče narazily do auta zaparkovaného před ní a zabouchly se. Pár centimetrů od ní se skřípěním

zastavilo auto. Její vůz poskakoval přes tři jízdni pruhy zaplněné dopravou, jaká bývá ve středu města, směrem k plátěné stříšce nad vchodem do hotelu.

„K zemi! K zemi! Všichni k zemi!“ křičel Goody v bezdrátovém mikrofону.

Dva výstřely z brokovnice, příliš rychle po sobě, aby mohly vyjít z jedné zbraně.

V okamžiku, kdy její auto narazilo do chodníku přímo před hotelovými dveřmi a dveřníci a kolemjdoucí uskakovali stranou, slyšela Goodyho.

„Nedostanu se tam, Julie! Zmiz odsud! My jdeme k mému autu v garážích. Ty zmiz. *Jed!*“

Otočila volantem vlevo, aby se dostala zpět na ulici.

Minula dva bloky, zahrnula kolem dvou rohů a přirazila k chodníku. Dívala se zase na hotel, ovšem z ulice, na kterou ústil zadní vchod do hotelu – a výjezd z podzemního parkoviště. Z rádia se nyní ozývalo pouze praskání. Pak: „– Julie?... Slyšíš mě? Jsem na... McGill... na západ... mám je za zadkem!“

McGill! Byla na stejné ulici. Ujížděl směrem od ní. Za pištění pneumatik se otočila do protisměru.

„Poslouchej,“ řekl Goody. Příjem byl teď čistší. „Poznal jsem jednoho střelce. James cosi. Satratori – nebo tak nějak. Před pár lety jsem ho málem zašil. Tehdy dělal pro DEA Serpica, pokud si vzpomínám. Dostali ho z mé péče rychleji než – sednout!“

Spílal Verovi, že mu zaclání.

Julia se kousla do rtu. *Serpico*, to znamenalo, že dělal hluboce utajeného agenta.

„Nevolej posily,“ pokračoval Goody. „Ne, dokud nezjistíme, proč je ve vražedném komandu federál. Jasný?“

Pak bylo ticho a šustění Goodyho košile otírající se o mikrofón. Pravděpodobně manévroval v provozu na ulici. Slyšela v pozadí blekotajícího Vera.

„Jak se těch chlapů zbavím, sejdeme se a dohodneme, co dál,“ řekl Goody. „Ale zatím jsme v tom jen my dva, jasný?“ Další ticho, pak: „Jedu na dálnici. Slyšíš? I-75 sever.“

To bylo před několika minutami, nejmýš dvaceti. Teď, když se hnala po I-75, byl Goody někde vepředu a do jejího ucha se dostával pouze praskot. Goodyho frenetické pohyby zřejmě posunuly připojení vysílače nebo se nakonec dostal mimo dosah. Vytáhla si sluchátko z ucha a podívala se na laptop. Svítící rudý bod ukazoval, že její parták je asi dvě míle před ní. Znovu přitlačila na plynový pedál.

S hrůzou si uvědomila, že změť aut před ní se zastavila. Dupla na brzdy. Do nosu ji praštil zápach spálené gumy a uviděla sklo a kusy plastů rozeseté po silnici. Lak barvy stejné jako na Goodyho autě se v dlouhých cárech přichytil na promačkaných svodidlech. Na displeji SATD se červený bod rychle vzdaloval. Nalehla na klakson. Z auta před ní se z okénka na straně řidiče vysunula ruka se vztyčeným prstem.

„Jak chceš,“ řekla si a šlápla na plyn.

Muž na pilotním sedadle Cessny CJ2 byl posedlý snahou sloužit dobře zákazníkům. Věřil v rychlou službu a dochvilnost nato-lik, že dlouho nepřemýšlel, když si kupoval tento tryskáč, ani ten před ním, ani ten předešlý, ani ten předcházející. Věřil v důvěrnost vztahu se zákazníkem, a tak letadlo pilotoval sám, neměl žádné zaměstnance, jen řadu elektronických telefonních relátek, která nakonec dotazy uložila v hlasové schránce v Amsterdamu. Nebral současné módní heslo „Nabízej méně/dodej víc“. Vyslechl požadavky zákazníka, dohodl způsob a dobu provedení, a pak vše provedl přesně na čas. Žádné řečičky.

Vezměte si jeho poslední práci. Klient byl obchodník s akciemi a zapletl se do vyšetřování komise pro dozor nad obchodem s cennými papíry. Slabým článkem v jeho obhajobě byl jeho asistent, kterému hloupě dovolil dovědět se víc, než bylo vhodné. Pilot navštívil byt dotyčného asistenta a dvakrát ho střelil do hlavy. Problém vyřešen. Jako obvykle si za své služby vyúčtoval enormní sumu, ale i ta znamenala jen malý podíl na makléřově ročním bonusu. A teď zkasíruje makléř i bonus v příštím roce, místo aby pucoval záchody v Danbury. Byla to od něj moudrá investice.

Jeden klient mu řekl, že slyšel, že je nejlepší zabiják ve svém oboru. On o tom nevěděl. Ani ho to nezajímalo. Dělal jen svou práci. Tečka.

Ne že by ho to nechávalo zcela chladným. Miloval svou práci, kterou mohl dělat, aniž by se musel srovnávat s jinými. Zbož-

ňoval ekonomiku smrti: když urychlil odchod někoho na věčnost, nejenže si zajistil dobré živobytí, ale dal tím práci koronerům, uniformovaným policistům, detektivům v civilu, specialistům kriminálních laboratoří, lidem vyrábějícím prášky na otisky prstů, luminol a všelijaké další chemikálie a přístroje – nemluvě o palných zbraních, municí, rakvích, papírových kapsnicích – pisatelům nekrologů, kriminálním reportérům, romanopiscům. Strávil kdysi večer sepisováním profesí, které za svou existenci vděčí zcela nebo částečně vraždě – sedmdesát osm – a ekonomický dopad vražd – více než 23 miliardy dolarů, což přesahuje výrobu zvukových nosičů, filmů a průmysl videoher.

Líbilo se mu, že je schopen napravit kritické životní problémy tak rychle a snadno, jako instalatér zprovozní ucpaný odpad nebo automechanik vyladí motor. Kdo jiný to ještě může o sobě tvrdit? Jistě ne právníci, účetní nebo doktoři. Nemohou to tvrdit ani stavitelé domů, psychiatři nebo kněží. Rád by po vraždě ještě zůstal někde poblíž a tajně pozoroval, jak klient šťastně pokračuje ve svém životě, aby mohl prožít potěšení z toho, jaké výhody mu přinesla jeho služba. To by však bylo neprofesionální a nerozumné.

Držel v ruce sklenici sody s citronem a sledoval, jak autopilot jemně posouvá kniplem. Nebe venku bylo jasně modré a bez mráčku. Zavřel oči.

Další věc, kterou miloval: stát se součástí tajemných a hrozivých přírodních sil. Způsoby, jak si lidé představují smrt, ho fascinovaly – stereotyp Sekáče v kápi, jenž kosí duše mávnutím lesknoucí se kosy, Hemingwayova tajemná šelma pojídací dobrodruhy pronásledované osudem ve stínu Kilimandžára, krásná žena, jejíž polibek má nedozírné následky ve filmu *All That Jazz*.

Cítil, že se všichni vyskytují v něm.

Dokonce jeho jméno, jediné jméno, které kdy měl, odpovídalo slovníku smrti. Atropos. Staří Řekové popisovali Osud jako tři přísné stařeny. Byly to bohyně Klóthó s vřetenem,

spřádající lidský osud, Lachesis, jež ho odměřuje, a Atropos, vybavená obávanými nůžkami, jež ve vhodný okamžik přestříhne nit života. Ten okamžik často určoval její rozmar. Roli třetí sestry hrál on. Ochotně přijímal jak zodpovědnost, tak jméno.

Smrt znamenala, že se zbavíte problémů tohoto světa. Spatřoval klid v očích svých obětí zaostřených na cosi pro živé neviditelného. Podle jeho zkušeností všichni lidé žijí v neustálém strachu, ale ve smrti je obklopí klid. Už žádný strach, žádné starosti. Jen klid. To je jeho dárek.

Požehnání budiž mírotvorci. Líbilo se mu být požehnaný.

Ze skla sklouzla kapka sražené vody a dopadla mu na prst. Další a další. Po hřbetě ruky mu stékal pramének studené kondenzované vody.

Otevřel oči.

Málem usnul. Dal si doušek ze sklenice a vrátil ji do držáku, pak se vykulil z pilotního sedadla a postavil se. Zůstal skrčený, aby mohl vyjít z pilotní kabiny. I venku se musel přikrčit. Jeho výška 193 cm špatně zapadala do kabiny o výšce 152 cm. Už potisící zatoužil po Gulfstreamu G500. Ovšem jak byla cessna drahá, byl gulfstream desetkrát dražší. Takový výdaj nemohl odůvodnit. Ještě ne.

Kabina cessny byla upravená tak, že zde byla kuchyňka, plyšové křeslo, které se dalo složit na lůžko pro přespání, video a stereo soupravy, visící těžký pytel pro nácvik bojových umění, lavice a závaží na cvičení. V zadní stěně byly dveře vedoucí do místnosti se sprchou, umyvadlem a záchodem. Ať dobrý nebo špatný, byl to domov jako kdekoliv jinde.

Sklonil se, aby viděl do zrcadla. Husté černé vlasy měl ostříhané na krátko, ale ne dost na krátko, aby mu na jedné straně netrčely a na druhé se neslepily v hřebíky. Pohrábl si je, což ovšem účes nezměnilo. Měl zelené oči za brýlemi se širokou obrubou, takže vypadal – navzdory své svalnaté postavě – jako pako nebo jako módní filmový režisér. Silný rovný nos, hranatá brada a – když se usmál – hluboké dolíčky, díky nimž snadno

okouzloval ženy – talent, který využíval, když se seznamoval se svým cílem nebo potřeboval vytáhnout z číšnice, co ví o cíli. Holil se dvakrát denně, ale stále měl na tvářích strniště, které zdůrazňovalo dlouhou tenkou brázdou na levé tváři, v níž nic nerostlo.

Tato jizva ho naučila počítat s rychlostí, s kterou člověk mohl vytasit a použít do té doby neviditelnou zbraň. Před touto nehodou zabíjel výhradně rukou. No, technicky vzato *rukavici*, zbraní, kterou si sám vyrobil. Umožňovala mu být blízko cíle, když ho zbavoval břemene života, mohl *cítit* fyzickou podstatu toho uvolňování. Ale jeho vlastní uvolnění nebylo součástí obchodu, a tak když to považoval za vhodné, začal používat pistoli. V životě je důležitá adaptace, dokonalé vyladění, a když byl nucen upravit svůj způsob zabíjení tak, aby zahrnoval jak rukavici, tak pistoli, bylo vše natolik dokonalé, že mu to připadalo jako božské vnuknutí.

Uchopil dálkový ovladač TV a zmáčkl tlačítko. K životu se probudily dvě dvaáčtyřicetipalcové plazmové obrazovky – každá na jednom konci kabiny – a na modrých plochách se objevil nápis VYHLEDÁVÁM SATELIT. Pak se objevil obraz ženy fackující muže... Obraz se změnil na dítě pojídající vložky... a zase na černobílý western, *Shane*, jak se vrah domníval... další změna... a znovu...

Tlačítko na změnu kanálu bylo trvale zmáčknuto pomocí párátko. Tak to měl vrah rád. Frenetický a aktivní, nikdy v klidu. Přepnout, přepnout, přepnout...

„...nikdy jsem si nemyslel, že uvidím něco takového...“

„...začněte, a my přihodíme...“

[tichý, smutný zvuk houslí]

„...jaké to bylo, hrát zvíře...“

[motory ve vysokých otáčkách, pištění pneumatik]

[praskání poruch]

„...protože *vím*, žes to udělal. Já to *vím*...“

Jo. Cítil, jak jeho nervová zakončení zrychlují přenos ve snaze dostihnout informace, které obíhaly kolem. Nebude trvat dlou-

ho a bude schopen doplnit začátky nebo konce vět, jejichž fragmenty na něj plival každý z kanálů zaslepující rychlostí. Pravděpodobnost, že se svým odhadem trefí do skutečných vět v televizi, byla nepatrná, ale jeho doplňky dávaly smysl a to samo o sobě znamenalo, že jeho mozek cvaká a cvaká rychle.

Z pilotní kabiny se ozvalo pípnutí. Vrátil se do pilotního sedadla a zkontroloval laptop připevněný k sedadlu kopilota. Jeho nový klient aktualizoval souřadnice do mapovacího software, který mu dodal poté, co si Atropose najal. Cíl byl v pohybu. Mužova současná trajektorie vyžadovala změnu cílového letiště. Souřadnice nového letiště si našel v GPS a nasázel je do autopilota. Kokpit se rozzářil, jak se letadlo otočilo směrem k slunci.

„Zachytili jsme SATD signál.“

Muž, který mluvil, nezvedal oči od tří plochých displejů seřazených před ním. Jeden zobrazoval část Atlanty o ploše šedesát pět čtverečních kilometrů, kterou úhlopříčně protínala silná žíla. Malá písmena u žíly ji identifikovala jako I-75. Červený bod se vytrvale pohyboval po dálnici směrem na severozápad.

Starý muž v kolečkovém křesle se otočil od bukolické krajinky, která se rozprostírala za prosklenou stěnou. Křeslo popojelo po dřevěné podlaze a zastavilo se u technika.

„Můžete ten signál zcela zajistit?“ zeptal se starý muž.

„Myslíte vystríhnout agenta CDC ze sítě tak, abychom ho měli pouze my?“

„Přesně to.“

„Ano, pane.“

„Bude kdokoliv – FBI, CIA, CDC, kdokoliv – mít možnost sledovat signál, když ho jednou zajistíme?“

„Ne, pane. Nikdo.“

„Mohou ho vysledovat zpět k nám?“

„Jsme dokonale schovaní, pane.“

„Bude se ta žena ze CDC moct znovu napojit, nebo narušit naše využívání signálu?“

„Pokud se o to pokusí, program ji odblokuje. Prostě bude dostávat na svůj počítač chybové hlášky.“

„Pak to udělejte.“

Technik vyklepal příkaz a zmáčkl ENTER. Obraz jednou blikl. „Hotovo.“

Starý muž s křeslem couvl. „Řekněte našim lidem, ať se stáhnou,“ rozkázal. Zakroutil hlavou. Vždycky se snažíte na práci, jako je tato, najmout profesionály, ale s těmi na volné noze nikdy nevíte, co dostanete: někoho chladnokrevného a schopného, nebo úplného blbce? Ti dva měli nejlepší doporučení, a teď tohle. Vůbec jim nezáleží na tom, koho při svém pokusu chytit cíl odprásknou. Zničili restauraci a teď jsou uprostřed střeleckého souboje ve vysoké rychlosti s federálním agentem. Nedá se říct, že by doufal v právě takovou diskrétnost.

„Ať jsou nablízku, ale ne příliš blízko,“ nařídil. „Nechte je, ať jim trochu zchladnou hlavy.“

Juliin taurus vletěl do prostoru mezi betonovou středovou zídkou a autem před ní. Náraz odmrštil druhý vůz jen částečně. Jeho nárazník skřípal podél celého sedanu. Její auto poskočilo, když se uvolnilo, a Julia se hnala dál za svým partnerem.

SATD ukazoval parťákovu polohu asi pět mil vepředu, útočníci jsou jistě všude kolem.

Drž se, Goody. Už tam budu.

Zatímco se dívala na červený bod, ten se roztrásl a zmizel. Pak zmizela i mapa a zůstala jen slabá souřadnicová síť. Dupla na brzdy a zůstala stát v prostředním pruhu dálnice, jež v tom okamžiku byla prázdná. Koukala zmateně na obrazovku.

Její ruce se kmitaly po klávesnici. Vyklepávala příkaz za příkazem. Nic. Zkontrolovala připojení k anténě, krabici na podlaze a zadní stranu počítače. Obrazovka zůstala temná.

Uchopila mikrofon a zmáčkla tlačítko vysílání. „Goody! Co se stalo? Goody!“

Sáhla po drátu spojujícím přijímač napojený na mikrofon na Goodyho těle a rukou sklouzla ke sluchátku. Vrazila si ho do ucha. Praskání. Zase ho vytrhla.

Poslední marný pohled na obrazovku počítače a šlápla na plyn. Vyrázila vpřed, naslepo.

Donnelley se chystal znovu vrazit do maximy, když ta najednou vybočila a zůstala vzadu.

Vero překvapeně vykřikl a ukazoval.

Ve zpětném zrcátku viděl Donnelley, jak se maxima odpoutává a sjíždí v oblaku prachu z náspu.

„Dostal jste je!“ smál se Vero jako smyslů zbavený.

Donnelley si tak jistý nebyl, ale zbraň položil na sedadlo. Měl pocit, jako by ho někdo nakopl do boku. Sáhl na bolavé místo a ruka se zbarvila krví.

Vero zazíral a chytil Donnelleyho za rameno. „Měl bych řídit.“

Donnelley se na něj podíval. „To si nemyslím.“

Sám Vero vypadal příšerně – obličej a paže se mu leskly mastným potem a kudrnaté hnědé vlasy měl přilepené k hlavě. Rozpraskané a krvácející rty se mu trvale třásly. Vypoulené oči jako by mu v důlcích držely rudé žilky vybíhající z koutků. Kolem jednoho ucha měl krvavý škraloup.

„Nejsem na tom tak špatně, jak vypadám,“ poznamenal, když si všiml Donnelleyho zkoumavého pohledu. „Zatím. Zastavte.“

„Ne, sedte.“ Svou pozornost dělil Donnelley mezi silnici před sebou a zpětné zrcátko, volant mačkal v krvavé pěsti. Tvář mu ztvrdla rozhodností.

6

Ztratila je. Goody a Vero prostě zmizeli.

Julia už dávno minula místo, kde byli, když SATD přestal fungovat. Jistě svou nemilosrdnou bitvu s útočníky nemohli vést tak dlouho. Jedna strana musela zvítězit, druhá pak byla bitá tak těžce, že už nemohla pokračovat. Přesto neviděla žádné trosky – ani aut, ani osob – pouze občas střepy skla, kusy umělé hmoty a lak.

Tři vozidla státní policie se zářícími třeshňovými střechami kolem ní proplula již dávno, což naznačovalo, že policisté bojující vozy neobjevili. Zřejmě se domnívali, že problém je ve stojících vozech a spouště nehod za ní. Bude trvat dlouho, než zjistí svůj omyl a začnou pátrat po vinících vepředu. Musí najít Goodyho dřív než oni.

Shrnula si vlasy z čela a uvědomila si, že má z toho napětí zařatý snad každý sval v těle. Břišní svaly ji pálily, předloktí měla naběhlá od toho, jak svírala volant, a dokonce i obličej ji bolel. Nadechla se zhluboka nosem, pak pomalu vydechla ústy.

Znala Goodyho šest let, od doby, kdy ji přidělili k denverskému oddělení FBI. Na oddělení byl eso a jeho pověst pravila, že rozlouskne i nejtěžší případy a dostane do basy nejmazanější kriminálníky. Jí bylo pětadvacet, právě absolvovala akademii, a tak dostávala jen samou nudnou práci a zřídka mohla pozorovat velkého Goodyho Donnelleyho v akci.

Šéf denverského oddělení ji nechal osm měsíců prověřovat minulost uchazečů o citlivé posty ve státním aparátu. O to by

se ve Washingtonu, kde by mohlo jít o prověrky soudců nejvyššího soudu nebo asistenta kongresmana, všichni prali. Ale v Denveru to byla jen otročina, zejména pro mladého agenta s titulem z kriminologie.

Kdykoliv měla příležitost, seděla tiše na Goodyho poradách k případům, jen aby ho viděla pracovat a naučila se, jak vyšetřování probíhá, i když jen zprostředkovaně. Ze začátku byla jen kuriozitou, krásnou ženou se zájmem o kriminální vyšetřování.

To, že ji přitahoval, nemělo nic společného s jeho fyzickým vzhledem. Uznávala, že jeho udržovaný zevnějšek, ostrě řezané rysy, oči modré jako nebe nad Karibikem jsou hezkou kombinací, ale hlavně ji na něm přitahovala jeho schopnost chytat zločince.

Koneckonců, vzhled vám je dán – šťastný los. Věděla, že ji lidé považují za přitažlivou. Co ovšem obdivovala – a chtěla, aby lidé obdivovali u ní – bylo to, čeho dosáhne, pevnost charakteru, logické myšlení. Věci, na kterých musí člověk pracovat.

Goody byl dobrý vyšetřovatel, protože chtěl takový být, pokoušel se takový být. A to ji na něm přitahovalo.

Jednoho dne došlo k rozepři mezi Goodym a zvláštním agentem Lou Prestonem, expertem na sledování, kvůli tomu, proč jsou některé rádiové vysílače poruchové. Preston umístil odposlech pod stoly v návštěvní místnosti státního vězení v Quincy, aby sledoval rozhovory zločince jménem Jimmy Gee, jenž v tomto vězení seděl, a jeho švagra Mikea Simona. Úřad Geeho podezíral, že snaží se Simonem domluvit vraždu jisté mladé ženy, která měla dosvědčit, že Gee zavraždil svého konkurenta.

Avšak během Simonových návštěv narušoval příjem ze štěnic bílý šum – projevující se jako praskání, náhlé hlasité bouchání a vysoké hvízdání – až pět i více minut v jednom kuse.

Kousky konverzace, které byly srozumitelné, přesvědčily Goodyho, že má poslední příležitost celé spiknutí odhalit. Bílý šum v nevhodném okamžiku mohl zbourat obvinění z pokusu o vraždu těch dvou a mladou ženu mohl stát život.

„To mi chceš tvrdit, že s tím nemůžeš *nic* dělat?“ stěžoval si

Goody. Stál v čele menší konferenční místnosti. Kdosi vylepil barevné fotografie podezřelých na bílou tabuli. Vedle nich byl snímek plánované oběti, blondýna kolem dvaceti, s typickými dolíčky děvčete od vedle a širokým úsměvem. Plánek návštěvní místnosti byl opřen o stojan. Hučící zářivky zaplavovaly místnost namodralým světlem.

Prestonovi sevřel vztek hrdlo a zvedl ho ze židle. „Ty víš, že elektronické sledování je náchylné ke všem možným problémům – hluk v pozadí, slabý signál, dokonce elektronická interference od slunce, hlasitý řev! Máme štěstí, že máme to, co máme.“

Ostatní agenti kolem stolu se jako by scvrkli ve svých křeslech. Julia to fascinovaně pozorovala z druhého konce místnosti.

„Takže ta holka musí umřít kvůli *slunečnímu větru*?“ zeptal se Goody a ukázal na její snímek.

„Já neříkám, že právě tohle působí bílý šum. Ale uvážili jsme všechno možné.“ Preston začal počítat na prstech. „Jsme moc blízko kuchyně? Ne. Prádelny? Truhlářské dílny? Zámečnické dílny? Ne, ne, ne. Má některý ze strážných přístroj rušící záměrně příjem? Vyměnili jsme strážné. Mohl by Gee nebo Simon mít u sebe něco takového? Naše prohlídky nic neukázaly. Vyměnili jsme štěnice a přijímače a magnetofony. Co víc chceš?“

„Chci, aby tentokrát byla nahraná celá konverzace.“

Preston rozpráhl ruce a otočil se ke Goodymu zády.

Julia zírala na plánek opřený o stojan. Než si uvědomila, co dělá, zvedla ruku.

Goody brejllil na její mírně se třesoucí ruku, tak vzácnou na těchto sezeních jako bílí netopýři z Marsu. „Julie, co je?“

Odkáslala si. „Promiňte, pane, ale co je v tom rohu?“ Ukazovala na plánek. „Tam, kde končí řada stolů? Je tam místo na ještě jeden stůl, ale ten na plánku není.“

„Třeba jim došly stoly,“ vyštěkl zřejmě se nudící Preston.

„Ne,“ řekl Goody. „Je tam automat na kolu.“

Julia se postavila a doufala, že její pevný postoj zakryje vnitřní nejistotu. Soustředila se na Goodyho obličej vyjadřující zá-

jem, protože věděla, že když se podívá na ostatní agenty v místnosti, připraví ji to o klid stejně, jako když se začátečník horolezec podívá dolů ze stěny.

„Tyhle automaty *nej*sou problém,“ odpověděl Preston ostře. „My už jsme dávali štěnice i *do* nich.“

Goody mávl rukou, „Julie, o co ti jde?“

„Pokud jsou elektrické kontakty – kartáčky – v kompresoru automatu na kolu opotřebované, budou jiskřit víc než normálně. Elektrické jiskry vysílají širokopásmový rádiový signál – bílý šum. Taková širokopásmová interference pokrývá většinu použitelného radiofrekvenčního spektra, a pak výměna štěnic a přijímačů nepomůže.“

Goody se zeširoka usmál. Podíval se na Prestona, který jen zíral.

„Jako domácí lednička,“ pokračovala a přešla do čela místnosti. „Motor uvnitř naskočí, jen když teplota vzroste nad nastavenou hodnotu. To vysvětluje, proč je interference přerušovaná. A podívejte...“ zaťukala na bod na plátku. „A my monitorujeme rozhovor z místnosti, která je za zdí těsně u automatu. Některé motory jiskří více než jiné, dokonce i když jsou úplně v pořádku. Typ montovaný do těchto automatů může patřit k takovému druhu. Vsadím se, že ani výměna motoru problém nevyřeší, když uvážíme blízkost přijímače.“

Zarazila se, protože si uvědomila, že možná překročila meze. Řekla *my*, přestože nebyla součástí vyšetřování. A co bylo ještě horší, předváděla své učebnicové znalosti elektroniky před Prestonem, který takové ponížení těžko překousne.

„Omlouvám se,“ vyhrkla se skloněnou hlavou.

„Nebudte směšná,“ řekl Donnelley. Chytil ji za rameno a zatřásl s ní. „Nemáte se za co omlouvat. Je čas získat z vaší přítomnosti nějaký užitek.“ Mrkl na ni.

Julia si byla jistá, že si toho všimla jen ona.

„Prestone! Co si myslíš o rozboru agentky Mathesonové?“

„Mohlo by to fungovat. Odpojíme ten krám a uvidíme.“

Donnelley se k ní spokojeně otočil. „Děkuji vám, Julie. Přerušte nás, kdykoliv to budete považovat za nutné.“

Usmála se a přikývla. Opustila místnost a vrátila se do své kóje. V ústech měla sucho. I když to dopadlo dobře, obávala se, že způsob, jak zasáhla v uzavřené skupině mužů, jí vynese označení příliš snaživé a neprofesionální krůty.

O půl hodiny později se o její kóji opíral Goody. „Dobrá práce, holka,“ řekl. „Myslím to vážně.“

„Děkuju, pane. Je mi líto, že jsem agentu Prestonovi takhle šlápla na kuří oko.“

„Preston potřebuje pošlapat nejen kuří oka. Nedělejte si s tím starosti. On ví, že máte pravdu. Všichni to víme.“

„Pane? Já bych ten automat neodpojovala.“

„Jo?“

„Mohlo by je to varovat. Když to nebude plivat plechovky nebo světýlka zhasnou, můžou Gee a Simon mluvit o všem možném kromě toho, co vy potřebujete slyšet.“

„Co navrhujete?“

Napřímila se v křesle. „No, odštípněte pouze přívod ke kompresoru. Udělejte to co nejrychleji, nebo pokud si nejste jistý, kdy se Simon objeví, protáhněte drát zdí a přerušete ho, až se ukáže, a tak budou nápoje pořád studené.“

Goody chvíli přemýšlel. „To je nápad – zase.“ Když odcházel, zavolal na ni zpátky: „Pokračujte, a budu si myslet, že mi jdete po fleku.“

Taky že jo, pomyslela si.

Ukázalo se, že měla pravdu. Úřad zachytil Geeho zločinný plán na pásku, a tak pomohl dostat ho do vězení na doživotí a Simona na pět let. Příhoda vyvolala po oddělení spoustu šuškanď, Goody kromě dalšího blahopřání trval na tom, aby se do její osobní složky dostal pochvalný dopis. Julia zanedlouho začala pracovat s ním, plánovat sledování a účastnit se vzrušených debat špičkových agentů o tom, jak chytat zločince.

Byl to počátek hlubokého přátelství. I když byl jen o čtrnáct let starší, zacházel s ní Goody jako s dcerou, radil jí ve věcech kariéry a snažil se ji seznámit s těmi několika málo muži, o kterých si myslel, že by jim měla věnovat pozornost. Když strávila

první Vánoce s ním, jeho manželkou a dvěma syny, cítila se u nich jako doma. A když ho převedeli k CDC-LED*, zatahal za nitky, aby mohla jít s ním.

* pozn. překl.: Oddělení CDC pro prosazování zákona, policejní složka

A teď byl Goody sám tam někde venku a možná právě v tom okamžiku na něho útočilo auto plné vrahů.

Jak se Julia vzdalovala od místa, kde ho naposled SATD dokázal najít, zmocňovala se jí stále větší panika. To místo už bylo třicet kilometrů daleko. Dva prostřední jízdní pruhy z městské šestiproudové dopravní tepny uvolnily místo širokému travnatému prostřednímu pásu a povolená rychlost poskočila na sto deset kilometrů v hodině.

Atlanta je pryč, a její partner také.

Pokračovala v dechových cvičeních, ale napětí přetrvávalo. *Využij ho, myslela si. Ať to napětí zbystří tvé smysly. Co se stalo? Co se pokazilo?*

Vyčítala si, že ho ztratila. Nikdy neměla opustit hotel, ať říkal Goody, co chtěl. Nemyslelo mu to jasně, všechna ta střelba, a taky chtěl chránit Vera. A když odcházeli, měla se držet blíž. Dva bloky byly moc.

Mohla za poruchu SATD? Jakmile se rozběhl, nevyžadoval program od člověka nic jiného než se pozorně dívat. Potíže se satelitem byly málo pravděpodobné. Družice na geostacionární dráze byly známé svou spolehlivostí, což vysvětlovalo neustálý nárůst jejich počtu.

Jedno z nových zlepšení SATD využívalo přesměrování sledovacího signálu přes komerční satelit. Komerční satelity měly obvykle robustnější konstrukci, a tím méně podléhaly povětrnostním vlivům. Ještě důležitější bylo to, že se SATD signál

schoval v náhodně nevládní družici, čímž se mělo zabránit důvtipným kriminálníkům zablokovat ho nebo ho odchyťávat. Předpokládalo se, že ani operátoři hostitelského satelitu nevědí, že si je SATD stopnul.

Přemýšlela, jestli mohli odhalit její tajné použití jejich družice, ale program by měl i v takové situaci udržet sledování, a dokonce krmit operátory, kteří o něj zakopli, falešnými daty. Jim by program SATD připadal jako menší závada systému. Než by to rozluštili, tajný uživatel měl dost času přesunout se na jinou družici. Během té doby by „závada“ zmizela a po pytláčicím programu by nezůstaly žádné stopy.

V tomto případě vypadl signál bez varování. Když se snažila přeměřovat signál na jinou družici, mohla klidně mlátit do mrtvé klávesnice a výsledek by byl stejný.

Když o tom přemýšlela, dokonce i způsob, jak přestalo zařízení fungovat, byl podivný. Většina havárií vedla k tomu, že se obrazovka prostě uzamkla, blikající kurzory přestaly blikat a příkazy z klávesnice nevyvolávaly žádnou odezvu, nicméně obraz vždycky na obrazovce zamrzl. Při téhle poruše nejdřív zhasl Goodyho signál, pak zmizela mapa –

Skoro jako by někdo kradl jednu složku obrazu za druhou.

Julia otočila volant doprava a zatáhla ruční brzdu. Ruce jí přelétly po klávesnici laptopu. Použila speciální kód určený k překonání systémových poruch, aby laptop restartovala, a čekala, než se natáhne operační systém.

Na povrch laptopu zatím vyklepávala staccato a z pórů se jí řinul studený pot. Přemáhal ji pocit, že se na ně sneslo cosi ďábelského a obrovského.

Pokud někdo ukradl...

At' se mylím. At' se mylím.

O pár vteřin později program naskočil. Příkázala mu, aby se připojil na stejný satelit. Na obrazovce zablikalo *PŘIPOJUJI SE...*

Pak *PŘIPOJENÍ K: SATCOM6 455HR21911.89 v.62.*2*

Po krátké pauze, kdy se hard disk laptopu rychle točil, se písmena na obrazovce změnila na:

> ?

Julia zaskučela. Satelit přerušil její současný pokus o připojení jako neautorizovaný pokus, a tak jí posílal falešná chybová hlášení, aby si myslela, že starý program nebyl nic jiného než systémový problém. Tuto falešnou stopu by sledovalo 99 % družicových operátorů na světě.

Ale Julia ne.

Kousla se do rtu. Supertajný program měl zůstat v hostitelském satelitu pouze tak dlouho, dokud každých šest vteřin dostával krátké dávky hesel ze základního počítače. To mělo zabránit dalšímu setrvání na satelitu, když základní počítač přestane správně fungovat a než ho uživatel ze satelitu stáhne. Jenže její laptop – v tomto případě základní počítač programu – *přestal* fungovat. A ona ho restartovala, což by mu, i kdyby systém fungoval, zabránilo vysílat do programu hesla na více než jednu minutu.

Starý program by neměl běžet.

Ale on běžel.

A to znamenalo jedinou věc: někdo jiný ho krmí správnými hesly.

Sáhla po mikrofonu a zmáčkla vysílací tlačítko: „Goody! Goody! Pokud mě slyšíš, poslouvej.“ Pečlivě vyslovovala jednotlivá slova: „Vypni... sledovací... vysílačku. Někdo jiný dostává signál. Někdo tě sleduje. Vypni vysílačku.“

Odhodila mikrofon. Co dalšího může udělat? Program neporazí – ne s omezenými softwarovými prostředky na svém hard disku, možná ani se všemi prostředky světa ne. Programátoři předpokládali, že zločinci budou i nadále zlepšovat svou technickou úroveň. Vytvořili ho proto tak, aby nebylo možné ho vypnout.

Teď mohla pro Goodyho udělat jediné – najít ho, a co nejrychleji.

Krev z něj tekla jako míza ze zlomené sosny a kvůli dehydrataci měl vyprahlo v hrdle. Svíral volant, soustředil se na silnici a snažil se nemyslet na své rány.

Nakláněl se dopředu a do strany, aby se ránou neopíral o sedadlo. Díru v mase, vyvolávající ledově horké vlny bolesti, měl těsně pod hrudním košem mezi bokem a zády. Podíval se na Vera. Tmavá pleť. Černé vlasy. Hrubé rysy. Mexičan nebo Brazilec, odhadoval. Jedna věc byla zcela jasná. Ten člověk se cítil pod psa.

„Co je vám?“ zeptal se.

Vero zkrřivil rty. Dolní ret mu praskl. „Můj zaměstnavatel mi dal padáka.“

„Vyhodil vás?“

„Místo růžového šeku mi věnoval virus. Ani se nedivím. Gangsteři se navzájem střílejí. Dá rozum, že se biologové navzájem nakazí, že?“

„Vy jste biolog?“

„Přesněji virolog.“

Donnelley o tom přemýšlel a opíral se o volant. „Takže co, něco jako chřipka?“

Vero se zasmál, nebo zakašlal, to nepoznal. „Jo, kdyby to bylo tak neškodné.“

Pohlédl na něho. „Umíráte?“

„Ach ano, ano.“ Pochopil Donnelleyho výraz. „Není to nakažlivé.“

„Jste si jistě? Začíná mě bolet v krku... Možná je to tou dehydratací.“

„Ne, je to tohle. Chytil jste rýmu, příteli.“

„Ale zrovna jste říkal –“

„Co mám já, není rýma.“

„Ale říkáte, že jsem tu rýmu chytil od vás? Tomu nerozumím.“

Čekal na odpověď, jenže Vero otočil hlavu a koukal bočním okénkem, kde chybělo sklo. Asi po minutě si začal hrát se svou větrovkou. Donnelley si myslel, že se mu zasekl zip, pak uslyšel, jak se trhá látka. Když se podíval, Vero tahal něco, co měl zašité do podšívky. Podržel to nahore, černý kousek plastu velikosti poštovní známky.

„Tohle všechno vysvětlí,“ zachraptěl. „Přichystal jsem to pro CDC.“

Donnelley zašilhal do strany a natáhl ruku. Když Vero zaváhal, řekl: „Jestli nás to oba zabije, měl byste mě nechat sáhnout.“

Vero mu to položil do dlaně.

„Je to paměťový čip z digitální kamery?“

„Něco takového, ale s mnohem větší hustotou.“

Donnelley to sevřel v prstech. „Jestli chcete, aby se to dostalo do správných rukou, měl byste mi to dát.“

Upřeně na sebe pohlédli.

„Dám na to pozor.“

Vero přikývl.

Donnelley si čip hodil do vnitřní kapsy saka. „Pokud ale zjistím, že to obsahuje fotky z rodinné sešlosti,“ prohodil, „*přijdu* po vás.“

Vero se pousmál a otočil se.

Donnelley mrkl na rádio pracující v policejním pásmu. Hou-palo se vytržené z úchyťů pod palubní deskou, rozražené a po-mačkané. *Vypadá tak, jak se já cítím*, pomyslel si.

Jeli dlouho, než Donnelley uviděl tabuli označující hranici mezi Georgií a Tennessee. Vzhledem k zarputilosti jejich pronásledovatelů napůl očekával další útok: zuřivé přepadení nebo

náhlou smrt při úderu v armádním stylu – nálet vrtulníku Apache nebo možná protitanková střela. Nic by nevyloučil po té kanonádě, kterou na něj a Vera spustili.

Čas zajet ke kraji a nechat Julii, aby je dohonila. Pokud se brzo nedostane do nemocnice, život z něj prostě vyteče. Ale při vyhlídce na to, že si lehne na operační stůl a nebude se moct bránit, aniž by u něj stál někdo, komu věří, se mu obracel žaludek víc než ze ztráty krve. A kromě toho, když má kvůli něčemu zemřít, pak chtěl mít jistotu, že se čip dostane do rukou těch hodných – ať je to kdokoliv.

Když se I-75 stočila k východu, dal se Donnelley na západ, na I-24 a dál do středu Chattanooga. Kolem nich se zvedaly zelené pahorky a auto zaplnila těžká nasládlá vůně zimolezu. Poprvé za více než hodinu ucítil něco jiného než svou krev. Sklouzl na výjezd a ocítl se na Belvoir Avenue. Zahnul na východ na rušnou Brainerd Road a zpozoroval dobré místo k zastavení. Stočil volant a zajel na téměř prázdné parkoviště. Zasunul se s bojem poznamenaným sedanem do uličky za cihlovou budovou a vypnul motor.

Pomalou se protáhl, aby zjistil, co ho bolí a které pohyby vyvolají bolest vystřelující z rány. Když teď měl nějakou činnost, objevil v sobě novou sílu. Ramenem otevřel dveře – pokroucený kov praskal a skřípal. Roztřeseně se postavil a prohlédl si zadní stěnu budovy – lemovaly ji zadní dveře, jak ostatně očekával. Doufal, že ty, které potřeboval, budou otevřené a oni tam proklouznou, aniž by je někdo viděl z hlavní ulice. „Jdeme.“

„Kam?“

„Do baru, člověče. Tmavého, nenápadného, kde si nikdo nikoho nevšímá. Poslední na skladě.“

Vůz stál příliš blízko budovy, takže Despesorio Vero nemohl otevřít dveře. Smetl tedy střepiny skla a přešel na řidičovu stranu. Snažil se držet nad sedadlem červeným od krve. Spousta krve, zápach čerstvého masa.

Dostal se z auta právě včas, aby viděl, jak Donnelley mizí v budově. Když ho Vero následoval, dostal se do místnosti sloužící zřejmě napůl jako kancelář a napůl jako sklad. Krabice byly označeny PRECLÍKY, MARGARITA, SMĚS a UBROUSKY a tvořily jakési poloviční stěny mezi kovovými policemi, kartotéčnickými skříňkami a psacím stolem mizejícím pod hromadou lejster a časopisů. Donnelley se omluvil muži ve špinavém pracovním plášti a prodral se dalšími dveřmi s kukátkem. Vero zachytil zavírající se dveře a zahlédl další zavírající se dveře po své pravici. Na dveřích bylo zašlé logo se siluetou malého chlapečka čůrajícího do nočníku. Zbytek baru byl stejně nudný a nevkusný. Slabé žárovky za rudými stínítky zdobenými třásněmi stěží osvětlovaly dvanáct hnědých boxů z plastu, seřazených podél jedné stěny, s výhledem na špinavá přední okna. Umakartové stoly držely boxy na svých místech. Naproti řadě boxů stál dlouhý dřevěný barový pult pokrytý škrábanci a zářezy, s nepohodlně vypadajícími stoličkami. Za barem na skleněných policích stály před zamlženým zrcadlem nekonečné řady lahví. Každá z nich působila opuštěným dojmem, jako lidé, na které čekala.

Zaznamenal silný zápach kořalky a tabákového kouře a slab-

ší pach čisticích prostředků a zvratků. V jednom boxu nadska-kovaly dvě hlavy v souladu s pohybem pěstí svírajících sklínky. Vychrtlý barman s pokleslými víčky si tiše povídal se ženou sedící u baru. Jinak byla místnost prázdná.

Vero vešel do umývárny. Donnelley si vyhrnul košili nad roztrhaným masem na boku. Byl zkroucený, jak se snažil zjistit rozsah poranění v zrcadle plném mušinců. Verovi připomínal expresionistický obraz, na němž jsou všechny objekty stejné barvy, a to jasně rudé: košile, ruce, které ji drží, pásek procházející poutky na kalhotách. Ve středu byla věc, jež rušila pozadí svou vlastní hrůznou barvou – rána. Měla tvar půlměsíce, okraje byly hladké. Maso kolem natékalo, než se nacpalo do dírky velikosti prstu. Zatímco se Vero díval, krev se vyhrnula ven, natekla k okraji kalhot, kde se na okamžik zastavila, než se částečně vsákla do látky a částečně kapala na zem.

„Au,“ sténal Donnelley. „To je zlý.“

Strčil do rány ukazováček až po první kloub a chrčel přes zaťaté zuby. Když prst vytáhl ven, ozval se vlhký mlaskavý zvuk. Klesl na jedno koleno, zvrátil hlavu a zhluboka dýchal. Vero slyšel, jak skřípe zuby. Nad červenou změtí byl Donnelleyho obličej bílý jako vybělené kosti. Chytil se umyvadla, aby se mohl postavit. Vero mu pomohl vstát. Donnelley pustil vodu, namočil si ruku a pak si ji prohlížel. Palcem brnkal o něco, co mu uvízlo na konečku prstu, kterým zkoumal ránu. Dlouhý a hluboký řez. Vyvěrala z něj krev, která pak kapala kolem.

„To tam ještě před chvílkou nebylo,“ podotkl Donnelley.

Vero se k němu naklonil. „Něco ve vás? Něco, co takhle řeže?“

„Asi jo. Podejte mi toaleták.“

Vero mu nerozuměl, ale sledoval, kam Donnelley ukazuje, až našel roli papíru u otevřeného záchodu. Odmotal kus a naklonil se, aby papír přiložil na ránu.

„Ne,“ řekl Donnelley a zarazil ho. „Dejte mi to.“

Strčil si smotek do úst a zakousl se do něj. Sáhl levou rukou dozadu a špičky ukazováčku a palce vrazil do rány. Kroutil

s nimi, aby ránu rozšířil. Sténal, kašlal, klesl na kolena, ale nepřestával.

Vero ho držel za ramena a nevěřicně zíral.

Donnelley škubl rukou. Držel v ní něco tuhého. Vyplivl smotek papíru. Zvuk namáhavého dýchání se odrážel od stěn malé místnosti. Tvář měl pokrytou velkými kapkami krve. Vero jemně přitiskl k ráně další smotek papíru. Za okamžik měl v ruce krví nasáklý chomáč. Zahodil ho do odpadkového koše a vytočil další kus papíru.

Donnelley s námahou vstal, jednou rukou se opřel o umyvadlo, oči zavřené, hlavu svěšenou. Pot mu kapal ze špičky nosu a pramenů vlasů. Těžké oddychování se postupně zpomalovalo. Zvedl hlavu a podíval se do zrcadla. Pak sklopil oči k předmětu na své dlani.

Vero se snažil určit, co to je, ale chuchvalec sražené krve mu nedovolil rozeznat tvar. „Kus dveří od auta?“

Donnelley zavrtěl hlavou. Strčil předmět pod proud vody. V umyvadle zapěnily růžové bubliny a zmizely. Donnelley zavřel kohoutek, smotek papíru hodil do odtoku a upustil předmět do umyvadla. Ozvalo se kovové *cvak!* Pak jemné drnčení, než předmět sklouzl dolů a zastavil se o papír.

Byl to kus černé oceli velikosti mince. Od vnější hrany vybíhaly tři spirálovité drážky, jež tvořily tři ostré zuby. Uprostřed byla malá dírka.

„Co to je?“ zeptal se Vero.

„Flešeta,“ řekl Donnelley věcně, zhrublým hlasem. Mluvil přes zařáté zuby. „Četl jsem o tom. Vojáci používali něco takového v zákopové válce.“

„Ti vrazi měli *tohle* nabito v puškách?“ Vero byl víc našťvaný než překvapený.

„Asi ano –“ Donnelley supěl, obličej se mu stáhl bolestí.

Jeho schopnost chovat se skoro normálně s rozevřenou ránou v boku byla úžasná.

„Asi jich mají tak asi tucet nacpaný v každém brokovnicovém náboji. Roztrhají člověka na kusy. Tohle zpomalily, než mě to

zasáhlo, dveře od auta.“ Potřásl hlavou a zhluboka se nadechl. „Na akademii se ze všeho nejdřív naučíte, že penetrační ránu máte „nechat na pokoji“. Šíp, nůž, kulka – nesnažte se to vytáhnout, nechte to na doktorech. Ti můžou dát na arterii svorky, kdyby se při vytahování trhala, a postarají se o všechny možný komplikace, který můžou nastat.“ Znovu zakroutil hlavou. „Nemohl jsem čekat. Ta věc mě zevnitř trhala.“

Zírali na předmět v umyvadle, jako by to byl nový druh jedovatého hmyzu.

„Potrhalo vás to škaředě.“

„Potrhalo mě to *hezky*. Hádám, že to mohlo být mnohem horší. Půjčte mi sako.“

Strčil disk do jedné z vnějších kapes Verova saka a pak do něj vklouzl. Tím schoval většinu krvavých skvrn na kalhotách. Vlastní sako nacpal do koše na smetí a hodil na ně hrst papírových kapesníků. Námaha mu zjevně působila bolest, ale držel se. Sáhl si pod košili a cosi vytrhl ven. Donnelley prohlížel krabičku s přerušným drátem. Znovu sáhl pod košili a vylovil ocelový disk s krátkým drátěným ocáskem.

„Tělový mikrofon to zřejmě odnesl,“ zabručel Donnelley jakoby pro sebe. „Zdalo se mi, že se něco utrhlo. Teď je to odpad.“ Strčil věcíčku do kapsy saka. „Sedneme si a počkáme na mou partnerku,“ řekl Verovi. „Opravdu se potřebuju napít.“

Srdce Julii Mathesonové tlouklo v hrudi jako pěst, co se chce dostat ven. Pravidelně zkoušela poslouchat Goodyho tělový mikrofon a volala ho rádiem. Na klíně měla mobilní telefon, k ničemu. Několikrát zazvonil. V poli identifikujícím volajícího se objevovalo *Soukromé*. Volání ignorovala. Goody by použil kód, který si domluvili. A také se chtěla vyhnout Mollandovi, dokud jí Goody nevysvětlí svá podezření. Domněnka, že na útoku se podílí LED, byla sice absurdní, ale on ji zcela jasně varoval, aby do toho nikoho nezatahovala. Právě teď neměla chuť porušit jeho důvěru.

Dojela až k Chattanooga, aniž by po něm našla nějakou

stopu. Chtěla v tom vidět dobrou zprávu, ale nějak jí to nešlo. Těsně za křižovatkou I-75 a I-24 se otočila. Mířila zpět do Atlanty, stále hledala a tiše se modlila...

V autě zaparkovaném v tiché ulici poblíž Brainerd Road si dva muži kontrolovali zbraň: řidič měl vojenskou brokovnici NeoStead a spolucestující mini uzi.

Pan Uzi si položil zbraň do klína a sklopil sluneční clonu. V zrcátku zkoumal svůj nos, oteklý do dvojnásobku normální velikosti, kropenatý modře, červeně, a dokonce zeleně – *zeleně!* Byla na něm tlustá řezná ránu, která vypadala skoro jako malá ústa. Jemně se jí dotkl a trhl sebou. „Nemůžu se dočkat, až toho zmetka odprásknu!“

Řidič neříkal nic, jen dál leštil kouskem silikonové látky dva válcové zásobníky nad hlavní brokovnice.

Spolucestující ho okamžik pozoroval. „Nemůžu uvěřit, že jsem přišel o svou brokovnici,“ zavrčel. „Měl jsem ten krám rád.“ Díval se dalších pár vteřin. „Mohli bychom se vrátit –“

„Na to zapomeň, Launy,“ uťal ho řidič, aniž by se na něj podíval.

„Jen jsem myslel, po tom všem –“

Řidič se otočil. „Slyšíš, co jsem řekl? Je pryč. Nebudeme se pro ni vracet.“ Položil látku na sedadlo a zasunul zásobníky zpět na konec zbraň. „Stejně ji už nejspíš mají místní poldové. Poříd' si novou.“

Launy vrazil zpět sluneční clonu. „Jen jsem říkal...“ Dotkl se znovu nosu a sykl. „Jak to, že ten chlap měl vůbec zbraň? Myslel jsem, že je z CDC.“

„To nebylo CDC, ale FBI.“

„Bylo by fajn, kdybychom to věděli dopředu. Jak ty to víš?“

„Už jsem ho viděl.“

„No, není to paráda.“ Launy vyškubl zásobník na dvaatřicet nábojů z pažby uzi, naklonil ho, aby viděl dva horní náboje, a zase ho zasunul zpět. Chvilí mlčel, pak zvedl uzi. „No, ale *tohle* je fajn zbraň.“